

Ai! Que passarà amb el “nostre” negociat?

Dc, 7/09/2011 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Publicat al [blog de Xarxanet](#)

En temps d'eleccions s'observa un fenomen que ara ha rebrotat entorn a la, per a mi magnífica en les seves intencions, llei òmnibus. Molts sectors, des del turisme fins a les universitats, i també el tercer sector i específicament el món associatiu en les seves diferents branques, de la cultura popular a la promoció de la pau, malden i reivindiquen el manteniment o la creació de departaments i òrgans administratius a les diverses administracions públiques que tinguin cura dels seus afers.

Pot semblar lògic a bones i primeres, però **no deixa de sobtar també aquesta passió pels aparells burocràtics** **ahora que es constata la necessitat d'aprimar les administracions públiques**. Sovint s'imposa la sensació que cada sector i subsector, cada àmbit de cada sector o cada variant associativa necessita una finestreta on adreçar les seves sol·licituds d'ajut (¿que hay de lo mío?). Potser és necessari, però no deixa de ser una eloqüent mostra de minoria d'edat de la nostra societat civil en el seu conjunt.

Necessitem un departament, direcció general, servei, negociat, institut o agència governamental para cada activitat? Aquest camí, lluny d'assegurar-nos més recursos i suport, és precisament el que xucla els recursos i anul·la les possibilitat d'alliberar-los per a la iniciativa social. Quantes vegades l'aparell administratiu que gestiona determinats ajuts no consumeix per al seu propi manteniment molts més recursos que els que acaba atorgant? Quantes vegades els òrgans administratius tendeixen a perpetuar-se i, per trobar raó de ser, arriben a competir o suplantar la iniciativa social?

No és hora d'oblidar-nos de mantenir un “negociat” per a cadascú, si més no per al tercer sector, i cercar camins de sostenibilitat amb més autonomia respecte l'administració? Malauradament no sembla que sigui aquest el camí col·lectiu que seguim.

Ens entretenim reivindicat burocràcia i no ens atrevim a denunciar l'ignominiós sistema de la creueta a l'IRPF, que ens fa dependents dels dictats de l'administració (espanyola, per a més ignomínia en aquest cas). Per quant oblidar-nos de la creu i cercar la reforma de la llei 49/2002 per aconseguir desgravacions als donatius, si convé, del 75 o el 100% en determinats casos? Que sigui la ciutadania qui decideixi i no les finestretes governamentals, que, a més, cal sufragar i en surten prou cares!